

Verhaal van Aaltje den Engelsen

Op zaterdag kwam Louis van der Weyden, de commandant, bij ons en die zei: "jullie moeten weg" Maar zondagmorgen na de kerk kwam hij weer en zei: "Blijf maar rustig zitten, er is niets aan de hand." Maandag heeft er de hele dag een Duitse soldaat voor de boerderij op de weg gelopen. 's Avonds om half negen was het raak. Ik schrok ontzettend, ik was verstijfd. Ze kwamen bij de boet vandaan, door de stal, naar de keuken. Mijn twee broers zijn toen op sokken de voordeur uitgerend, achterom, (...) de bosjes in, het land over, naar de dijk langs het kanaal. Ze zijn op sokken naar Broek op Langedijk gelopen, naar familie (...)

Piet werd meegenomen. We hebben toen afscheid genomen (...) Van ellende kon hij niets zeggen (...) Met degenen die in de boet woonden, een Zeeuws gezin, een oude man en drie kinderen. We hebben de hele nacht door papieren van de anderen in het kacheltje verbrand...

"Op 19 februari zijn mijn schoonmoeder en ik, met voedsel, samen op de fiets naar Amsterdam gegaan. Zij had nog een goede fiets. Het was een bijdehande tante. We hebben bij een tante in Amsterdam geslapen. De volgende morgen zijn we met een advocaat naar de Weteringschans gegaan. We moesten naar binnen door griezelige hekken, naar een loket met tralies. Ik was doodzenuwachtig, liep half te huilen. We hadden kleren en een bijbeltje bij ons. Maar we moesten onverrichterzake terug. Toen we terugliepen zei een Duitser zachtjes tegen ons in het Duits: "Gisteren doodgeschoten." Het was die dag 20 februari. Daar hebben we ons aan vast gehouden, want we hebben nooit bericht gehad. (...)